

Aftalen om førtidspension:

Dér vil vi sige, at vi ikke har de store problemer med selve teksten. Vi synes nok, der er en noget overdreven vægt på, at alle med nedsat arbejdsevne partout skal i arbejde. Jeg tror, at når man kommer lidt længere hen i forløbet, så vil man indse, at man er nødt til at lave nogle måder, hvorpå man i virkeligheden kan give folk et bedre liv uden partout at ville udnytte en restarbejdsevne.

Men det værste i aftalen er først og fremmest: Så vidt vi kan se, er der ikke én eneste af dagens førtidspensionister, der vil få noget ud af den såkaldte reform, og det må jo nok siges at være en hån mod mange mennesker, som havde forhåbninger om, at nu blev deres forhold ændret. Og det andet er finansieringen. Den er koblet op på – sådan skal man jo forstå aftalen – at det, der nu er sket i snart 10 år, vil man blive ved med, nemlig systematisk at tage 0,3 pct. fra lønudviklingen, hvad angår pensionister, dagpengemodtagere og andre på overførselsindkomst. De kan altså se frem til, at der stadig væk vil blive høvlet lidt af hvert eneste år. Det synes vi også er en skam.

Aftalen om servicejob er, som lige nævnt, et meget vigtigt skridt fremad mod at bruge dagpenge og aktiveringsmidler til noget fornuftigt i stedet for alt det andet, vi har set. Det er et løft for den offentlige service, der kan komme ad den vej, og det er også et vældigt løft for de arbejdsløse, som jo går fra at have fået dagpenge og til at få en helt normal løn. Det giver selvfølgelig et mægtigt løft ikke bare i livets indhold, men også økonomisk. Det tror vi mange bliver glade for, og derfor har vi tilsluttet os aftalen, men det hindrer os altså ikke i at kritisere lige det element i aftalen, vi synes er meget forkert.

Voksen- og efteruddannelsesreformen har vi også tilsluttet os, fordi vi tror, den kan blive et løft. Det er i hvert fald nogle gode formål, der er der, om, at der skal være et uddannelsesløft for alle de kortuddannede, og at det er det, der skal sættes fokus på.

Vi synes stadig væk, der er en del uafklarede spørgsmål, om redskaberne er til stede til at sikre det. Det drejer sig f.eks. om, om der er en tilstrækkelig anerkendelse, specielt i regeringen, af, at bløde fag for mennesker, der i mange år har været uden for uddannelsessystemet, og som i sin tid måske faldt helt ud af det på grund af, at det var svært for dem, lige præcis er den helt afgørende indgangsport for dem til

også at komme i gang med en egentlig faglig uddannelse.

Vi har også meget diskuteret problemer, om der var rettigheder nok i aftalen, om arbejdsgiverne kan blive ved med at gøre det, som de har gjort i mange år, nemlig tage specielt de kortuddannede og opfatte dem som brug og smid væk-arbejdskraft, tage dem ind og så, når de har brugt de evner og de kræfter, der var, ud med dem og nye ind, hvorved der altså er skabt en meget stor gruppe, som efterfølgende er kommet helt ud af arbejdsmarkedet. Dér tror vi, at kun ret klare rettigheder er sikkerhed for, at de grupper også får del i det her uddannelsesløft.

Vi har altså tilsluttet os, men det var for os afgørende for tilslutningen, at vi fik en genforhandlingsret for dem, der er med i aftalen, der hedder, at viser det sig, at de her mål ikke bliver opfyldt, så tager vi selvfølgelig hele aftalen op til genforhandling.

På sundhedsområdet er der også gennemført en del udmærkede initiativer. Også her er der en tidsel. Man skal jo ikke bare køre hen over det. Selv om man synes, det hele ser pænt ud, så er det altså også værd at fremhæve, hvor det ikke ser pænt ud, og her er det øget brugerbetaling. Det er helt rigtigt, som hr. Thor Pedersen også sagde tidligere i debatten, at noget medicin bliver billigere, og det roser vi.

Vi har i øvrigt før været med til sammen med regeringen at tvinge medicinalindustrien til at sætte priserne ned. Dér skal man bare ringe til os; man kan ringe om natten eller tidligt om morgenen; vi kommer hver gang og hjælper regeringen, hvis det går ud på at få medicinalindustrien til at sænke de ekstremt høje priser, som er på det marked.

Men et af de instrumenter, man også her tog i anvendelse, måtte vi sige fra over for. Det var nemlig i visse tilfælde at sænke tilskuddet – med det resultat, at medicinbrugerne kommer til at betale en højere egenbetaling, altså øget brugerbetaling. Det er vi imod. Vi synes ikke, man skal indføre mere brugerbetaling. På medicinområdet blev der allerede gennemført for meget ved sidste finanslov sammen med Venstre og De Konservative, og i det hele taget er egenbetalingen på sundhedsområdet – det gælder tandlæger, og det gælder medicin – i forvejen alt for stor.

Trafikområdet indeholder en af de aftaler, vi var med i, og som vi fik lov til at forhandle til ende, hvilket vi er meget tilfredse med. Derfor